

DOI: <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2024-1-15>

УДК 332.1:330.341.1

*Кутовий Олександр Вячеславович,**аспірант**Державного податкового університету,**вулиця Університетська, 31, м. Ірпінь, Київська область, 08200, Україна**<https://orcid.org/0009-0009-7833-571X>*

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ СИСТЕМИ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Анотація. Удосконалено структуру інноваційно-інвестиційної системи регіону, при якій: програма соціально-економічного розвитку регіону формується з урахуванням цілей державної та регіональної економічної політик; програма інвестиційно-інноваційного розвитку регіону складається з програми розвитку великого інвестиційно-інноваційного бізнесу, наукових міст, академічних містечок, закладів вищої освіти, програми розвитку середнього інвестиційно-інноваційного бізнесу, науково-технічних центрів, науково-дослідних організацій і комплексів, інкубаторів бізнесу, технопарків, програми розвитку малого інвестиційно-інноваційного бізнесу, у т.ч. венчурного; фінансування інвестиційно-інноваційних проектів відбувається за рахунок: засобів бюджету (податкова частина, рента за ресурси); позабюджетних фондів (засоби засновників, внески, акції); приватних вкладень (на постійній та тимчасовій основі).

Ключові слова: *інвестиції, інновації, державна політика, державна інноваційно-інвестиційна політика, інноваційно-інвестиційна система, регіональний рівень.*

Постановка проблеми. Проблемам формування національних інноваційних систем (НІС) присвячено значну кількість наукових праць зарубіжних та вітчизняних дослідників. Одним із перших таких дослідників був Ф. Ліст, який описав вплив інтелектуального капіталу, накопиченого попередніми поколіннями, стан національної економіки [1]. Він показав, що імпорт зарубіжних технологій може бути джерелом свого інноваційного розвитку. Ф. Ліст підкреслив значення державного регулювання економічної політики як гаранта сталого розвитку суспільства. К. Фрімен визначив національну інноваційну систему як «мережа інститутів у суспільному та приватному секторах, в результаті діяльності та взаємодії яких створюються, імпортуються, модифікуються та поширюються нові технології» [2, с. 10].

Як цитувати: Кутовий О. В. Особливості формування інноваційно-інвестиційної системи на регіональному рівні. *Державне будівництво*. 2024. № 1 (35). С. 207–217. DOI: <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2024-1-15>

In cites: Kutovyi, O.V. (2024). Features of the formation of the innovation and investment system at the regional level. *State Formation*, no. 1 (35), 207–217. DOI: <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2024-1-15> [in Ukrainian].

© Кутовий О. В., 2024

[This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

Однак при всій важливості проведених досліджень залишається актуальною формування інноваційно-інвестиційної системи на регіональному рівні.

Метою дослідження є обґрунтування особливостей формування інноваційно-інвестиційної системи на регіональному рівні.

У матеріалах Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) НІС визначається як «сукупність інститутів, що належать до приватного та державного секторів, які індивідуально та у взаємодії один з одним зумовлюють розвиток та поширення нових технологій у межах конкретної держави» [3].

Серед вітчизняних учених також відсутнє однозначне трактування поняття та формування НІС. На думку С. В.Тютюнникової, О. А.Фрідман, НІС включає дві складові [4]. Одна з них являє собою організації державного та приватного секторів економіки, які проводять дослідження та розробки, здійснюють виробництво та реалізацію інноваційної продукції. Друга складова – це інституційне середовище, що включає сукупність нормативно-законодавчих актів, що визначають форми суб'єктів інноваційної діяльності. При дослідженні НІС застосовуються два ключові підходи, засновані на відмінних точках зору про сукупність елементів інноваційної системи та про принципи її діяльності. Один із них базується на методології вивчення впливу взаємодії інституційних та виробничих структур у рамках НІС на ефективність національної економіки, інший – на можливостях інтерактивного навчання, відповідно до яких розвиток НІС забезпечується зростанням знань та навчання в межах інноваційного процесу. О. Берназюк визначає НІС як «сукупність суб'єктів господарювання та інститутів, які, ефективно взаємодіючи один з одним у ході інноваційного процесу, створюють умови для створення та поширення нововведень у різних сферах людської діяльності, сприяючи підвищенню соціально-економічної ефективності та формуванню системи сталого розвитку суспільства» [5]. На його думку, елементи НІС можна згрупувати за такими категоріями [5]:

- економічні агенти, які беруть участь у процесах розробки та виробництва наукомісткої продукції (дослідники, бізнес-інкубатори, технопарки, заклади вищої освіти та науково-дослідні інститути, інноваційні підприємства різних масштабів тощо);

- інституційні структури, що підтримують і стимулюють інноваційну діяльність (органи влади на державному, регіональному та місцевому рівні, кредитні установи, ризиковані інвестиційні та інші фонди, фізичні особи, які інвестують у нововведення та ін);

- нормативно-правова база, що регулює інноваційну діяльність;

- механізми взаємодії суб'єктів, які здійснюють інноваційну діяльність в умовах державного та ринкового регулювання інноваційних процесів, спрямованих на поширення інновацій та сприяють постійному зростанню соціально-економічної ефективності розвитку суспільства.

Розглянемо далі ролі основних суб'єктів НІС. Інноваційні ідеї висувають новатори, основною формою діяльності яких є постійний творчий розвиток, а результатом – об'єкти інтелектуальної власності. НДІ та ЗВО, як правило, виконують НДДКР, використовуючи, на відміну від новаторів, колективні знання, більш істотну матеріально-технічну та інформаційну бази. Малі та середні інноваційні підприємства, безпосередньо взаємодіючи з ЗВО та іншими організаціями, які здійснюють наукову діяльність, виготовляють дослідні зразки та виробляють інноваційну продукцію невеликими серіями, забезпечуючи процес комерціалізації результатів інтелектуальної діяльності. Для безперервного розвитку інноваційної діяльності (ІД) необхідна ефективна підтримка держави, що забезпечує високу маневреність НІС та її пристосованість до умов ринку інновацій, що змінюються. При цьому діяльність великих промислових підприємств зосереджена на масштабному виробництві наукомісткої продукції та виведенні її на ринок, що забезпечує зростання конкурентоспроможності національної економіки. Істотний вплив на ефективність, результативність і стійкість ІД надають й інші суб'єкти інноваційного процесу: бізнес-інкубатори, технопарки, кластери, венчурні фонди та ін. технічної та інформаційної підтримки, як правило, інноваційному малому бізнесу. Співробітники бізнес-інкубатора переважно виступають у ролі консультантів та експертів, але не входять до складу співвласників або працівників компаній малого бізнесу. Об'єднання на конкретній території множини науково-дослідних лабораторій та виробництв утворює технопарк. Слід зазначити, що ризикорієнтованим підприємствам, які здійснюють комерціалізацію нововведень через технопарк, дозволено орендувати свою інфраструктуру на пільгових підставах. Описана форма співробітництва науки і виробництва уможлиблює вирішення комплексу завдань у таких галузях, як науково-технічна, інноваційна, економічна та соціальна.

Концентрація на певній площі цілого ряду взаємозалежних організацій з різних сфер діяльності (спеціалізовані постачальники; агенції, що надають послуги у суміжних галузях; науково-дослідні організації, галузеві асоціації, торгово-промислові палати), які одночасно є як конкурентами, так і партнерами, утворює кластер. Ключову роль кластери грають у наукомістких галузях, оскільки результативність обміну інформацією та знаннями зумовлює наявність територіальної близькості та безпосередніх комунікацій між суб'єктами ІД. Це виразно демонструє розташована в штаті Каліфорнія Силіконова Долина. Венчурний ризиковий капітал є одним із широко застосовуваних інструментів забезпечення фінансовими ресурсами ІД. Розглянутий вид капіталу розміщується в акціонерному капіталі, як правило, малої компанії на лімітований період часу, необхідний для отримання прибутку від комерціалізації наукомісткої продукції та покриття інвестиційних ризиків. При цьому венчурний капітал виступає як ключовий фактор, необхідний для початку інноваційного проекту. Світова практика доводить переважання ролі

захисту інтелектуальної власності при здійсненні ІД: практично у всіх країнах діють система законодавчих актів, що регулюють взаємини правовласників інтелектуальної власності. При цьому наукомісткі результати ІД демонструються широкому загалу, а частина доходу від комерціалізації перераховується розробникам. У зв'язку з цим система забезпечення захисту інтелектуальної власності виступає як один із ключових механізмів безперервної еволюції людського капіталу.

Розглянемо далі основні елементи української інноваційної системи. Сектор НДДКР включає представників академічної, вузівської та галузевої науки. Впроваджувальний сектор складається з малих, середніх та великих підприємств, що випускають інноваційну продукцію, при цьому частка малих підприємств у цьому випуску надзвичайно мала, а їхня слабка взаємодія з великим бізнесом знижує ефективність НІС. Державний сектор визначає політику, здійснює координацію, фінансування та регулювання у сфері науки, технології та інновацій. Організації з просування технологій, такі як технопарки, бізнес-інкубатори, венчурні фірми, покликані займатися комерціалізацією наукових досліджень, допомагаючи скоротити розрив між НДДКР та ринком. Певну роль формуванні національної інноваційної системи України грають також недержавні громадські організації, а також іноземні компанії.

На ефективність НІС впливають два системоутворюючі фактори: наявність у суб'єкта ІД інноваційного потенціалу та кооперація суб'єктів один з одним і з різноманітними громадськими інститутами (останній фактор можна умовно віднести до трансферу технологій). Аналіз наукової літератури у цій галузі показав, різні автори пропонують відмінні друг від друга дефініції понять інноваційного потенціалу і трансферу технологій.

Для того щоб інноваційний процес здійснювався безперервно, необхідно ефективно використовувати ресурси, що звільнилися, після завершення попереднього етапу життєвого циклу інновацій у подальшому. Таке «перетікання» інноваційних ресурсів на різних стадіях інноваційного процесу означає наявність ефективного трансферу технологій, який поряд з інноваційним потенціалом є необхідним елементом забезпечення ІД.

Істотний вплив на соціоекономічну ефективність НІС, згідно з багатьма дослідженнями, надає державне регулювання ІД. У зв'язку з цим потрібне комплексне дослідження взаємного впливу ринку та держави в умовах економіки, що базується на знаннях. Є низка факторів, які обґрунтовують роль державного регулювання у процесі забезпечення ІД. Серед них: суттєві обсяги ресурсів та необхідність їх розподілу за стадіями життєвого циклу інновацій; наявність значних ризиків через неоднозначність результатів, тривалість терміну окупності інвестицій; необхідність забезпечення захисту інтелектуальної власності та ін. Основні функції органів публічного регулювання інноваційної сфери: акумулювання коштів на НДДКР;

координація ІД; стимулювання конкуренції в ІД, страхування інноваційних ризиків; створення правової основи інноваційних процесів; кадрове забезпечення ІД; формування науково інноваційної інфраструктури; інституційне забезпечення інноваційних процесів у галузях державного сектора; забезпечення соціальної та екологічної спрямованості ІД; підвищення соціального статусу ІД; регулювання міжнародних аспектів інноваційних процесів. Формами державної підтримки ІД є податкові пільги, сприяння створенню технопарків, бізнес-інкубаторів, інноваційних фондів, пряме фінансування програм та наукомістких проектів.

Механізм державного регулювання інноваційної діяльності України визначає розвиток, раціональне розміщення та ефективне використання науково-технічного потенціалу, формування його структури, збільшення вкладу науки і техніки в розвиток економіки країни, реалізацію найважливіших соціальних завдань, забезпечення прогресивних структурних перетворень у сфері матеріального виробництва, підвищення його ефективності та конкурентоспроможності, зміцнення обороноздатності країни та безпеки особистості, суспільства та держави.

В умовах збільшення самостійності регіональних органів влади відбувається децентралізація системи управління ІД, що визначає необхідність дослідження ролі та значення регіональних органів влади в управлінні інноваційними процесами.

Інноваційна політика на регіональному рівні повинна проектуватися на державний рівень, що зумовлює необхідність оцінки виконання прийнятих та законодавчо затверджених нормативно-правових актів, що регулюють діяльність певних суб'єктів ІД. Це забезпечує зворотний зв'язок у рамках координування інноваційних змін на регіональному рівні. Управління ІД на рівні регіону має враховувати децентралізоване здійснення інноваційного процесу, а також його динамічність, гнучкість, здатність змінюватись у короткий період часу, можливість адаптації до змін зовнішнього середовища. Органи державної влади використовують стосовно суб'єктів територіального управління в науково-технічному середовищі як прямі, так і непрямі заходи впливу, що надає можливість впливати на обсяги, науково-технічні напрями робіт, реалізацію інноваційних процесів, формування цін на наукомістку та високотехнологічну продукцію, забезпечуючи у своїй зростання рівня життя населення регіону. Інноваційний розвиток на рівні регіону є базою для виконання інноваційної політики конкретної території. Тому згладжування встановлених розбіжностей, зниження дії факторів, що стримують і гальмують, а також створення та підтримання сприятливих інноваційному розвитку умов, виступає ключовим завданням інноваційної політики на регіональному рівні (таблиця 1).

Таблиця 1 – Види держпідтримки на регіональному рівні для етапів інноваційної діяльності

Table 1 – Types of state support at the regional level for the stages of innovation activity

Етапи	Види діяльності	Результати діяльності	Заходи державної підтримки
Науково-дослідні роботи	Фундаментальні	Нові наукові знання, використання яких не регламентовано	Створення наукових організацій, передача регіональної власності, направлення клопотань, видача рекомендаційних листів
	Прикладні	Нові знання	Виділення фінансування, видача грантів, передача регіональної власності, створення наукових організацій, надання пільг, придбання науково-технічної продукції, направлення клопотань
Дослідно-конструкторські роботи	Технологічні	Дослідний зразок	Виділення часткового фінансування, надання бюджетних позик, гарантій та порук, участь в утворенні господарських товариств та товариств, надання пільг, передача регіональної власності, організація реклами
	Комерційні	Зразок для використання у комерційних цілях	
Застосування	Виробництво	Технічний вимір конкретного провадження (організація діяльності, надання послуг)	
Експлуатація	Вдосконалення	Підвищення якості виробу, продукції, послуги	Надання бюджетних позик, передача регіональної власності, надання гарантій та порук
	Модифікація	Додаткова модифікація	

У зв'язку з цим організація та координація інноваційних перетворень регіональної економіки видається цілком виправданою, зважаючи на сформовані на кожній конкретній території певні умови для реалізації ІД. Структура регіональної інноваційної системи (РІС) з прикладу регіону представлено на рис. 1. Дослідження особливостей стану інноваційного середовища регіону продемонструвало неузгодженості у його розвитку, які зумовлені низькою результативністю та ефективністю застосування інноваційного потенціалу розглянутої території при управлінні ІД з метою зростання конкурентоспроможності економіки регіону.

Рисунок 1 – Структура інноваційно-інвестиційної системи регіону
 Figure 1 – Structure of the region's innovation and investment system

Щоб забезпечити подальший розвиток та зміцнення науково-технічного потенціалу регіону, необхідно створення інтегрованої інноваційної системи, що пов'язує інноваційно-активні промислові підприємства та компанії, дослідницькі організації, галузеві науково-дослідні інститути, здійснюють фундаментальні та прикладні наукові дослідження та розробки, в один науково-виробничий комплекс. Інноваційна інфраструктура має складатися з елементів, які необхідні та достатні для забезпечення ІД: від елементів нормативно-правового регулювання та координації процесів інноваційного розвитку території до новатора та інноваційного підприємства, які здійснюють низку етапів життєвого циклу інновацій, спиратися на інтегрований по вертикалі з

органами влади управлінський модуль на чолі зі спеціалізованою керуючою структурою в уряді області, що вирішує загальні регіональні завдання інноваційного розвитку на міжгалузевому рівні.

Органи державної влади області можуть ефективно використати створену інноваційну систему, націливши її на розвиток промислового та наукового потенціалів міст та спеціальних наукових зон, науково-технічних центрів, що склалися, орієнтованих на сучасні технології. У перспективі це може перетворити область на єдиний інноваційно-виробничий комплекс із рівнем розвитку, близьким до світового. Усі наявні ресурси території мають бути зосереджені на пріоритетних напрямках науково-технічного розвитку. Слід здійснювати регіонально-інтеграційні процеси в економіці області, перш за все, в рамках інноваційної діяльності, за допомогою заходів економічного стимулювання, об'єднання організацій регіону в рамках ІД, незалежно від їх відомчої приналежності, організаційно-правової форми та величини, зокрема, через формування науково-виробничих кластерів, об'єднань, технопарків, територіальних виробничих комплексів, зон економічного зростання, бізнес-інкубаторів; створення спеціалізованої обласної інформаційно-маркетингової системи забезпечення інноваційної діяльності; стимулювання розвитку малого та середнього підприємництва у сфері виробництва та інновацій; стимулювання та підтримки кооперації малих та середніх підприємств з великими.

Використання формальних та неформальних зв'язків між суб'єктами інноваційної діяльності в регіонах країни, можливість швидкого реагування на зміни промислової політики визначають ключове значення регіонального рівня у формуванні НІС. Організація ефективної взаємодії науково-освітнього, промислового та управлінського потенціалів на основі спільних інтересів та прагнення регіональних суб'єктів господарювання примножити конкурентні переваги становить ключову рушійну силу розвитку території в суспільстві, заснованому на знаннях. Такі взаємопов'язані дії суб'єктів інноваційного процесу є суть приватно-державного партнерства (ДПП). Природа такого виду партнерства містить у собі нерозривно пов'язані дії бізнесу, органів державної та регіональної влади в рамках формування об'єктів інноваційної інфраструктури, фондів підтримки НДДКР та інновацій, при підготовці та навчанні кадрів у ЗВО, роботі у громадських об'єднаннях та наданні консалтингових послуг органам законодавчої влади, розроблення законів, що регулюють та стимулюють інноваційний розвиток. Для розширення конкурентних переваг підприємств регіону шляхом формування необхідного інституційного та інфраструктурного забезпечення основне завдання органів управління регіонального рівня пов'язане з розвитком ефективної інноваційної системи. Оскільки інноваційна діяльність потребує залучення фінансових ресурсів приватних інвесторів, принципово важливим є розробка комплексу заходів, спрямованих на зниження фінансових ризиків та забезпечення сприятливого режиму діяльності вітчизняних та іноземних інвесторів.

До таких заходів можна віднести:

- визначення пріоритетів в інноваційній та інвестиційній діяльності;
- розширення прав інноваторів в інвестуванні коштів, що відраховуються від прибутку та амортизаційних відрахувань;
- оптимізацію витрат за державні програми, пов'язані з реалізацією великих інноваційних проєктів;
- підвищення ефективності капітальних вкладень в інноваційні проєкти та скорочення термінів окупності витрат. Політика інвестицій у ІД на регіональному рівні має бути спрямована як на всю територію, так і на окремі підприємства. Регулювання ІД зміщується на регіональний рівень, де краще видно завдання інноваційного розвитку та методи стимулювання ІД. Реалізацію інноваційно-інвестиційної політики регіонів здійснюють не лише органи державного управління, а й банки, страхові та інвестиційні фонди, фінансово-промислові групи. При цьому завданнями держави є організація ІД, впровадження податкових та інших стимулів до інноваційного процесу, поділ ризиків розробки та створення інноваційної продукції спільно з інвестором.

У сучасних умовах необхідне стимулювання реального сектора економіки за його переходу на інноваційний розвиток. Одним із дієвих методів у цьому напрямі є зниження податкового навантаження на підприємств, орієнтованих на інновації. Доцільно, зокрема, використання таких податкових пільг: зниження ПДВ для підприємств, які займаються випуском високотехнологічної інноваційної продукції, запровадження для них єдиної ставки страхових внесків до Пенсійного та інших фондів, звільнення від земельного податку на площі підприємств, що використовуються для наукової діяльності. Державна інвестиційна політика підтримки ІД у кожному регіоні має свої особливості, зумовлені інноваційною політикою регіону, природно-кліматичними умовами, наявністю енергосировинних ресурсів, особливостями інфраструктури ІД, наявними виробничим, кадровим та інноваційним потенціалами, географічним становищем регіону, екологічною та демографічною ситуацією, інвестиційною привабливістю регіону. Хоча цілі та завдання регіональної інвестиційної політики у сфері інновацій, форми та методи її реалізації можуть не співпадати в різних регіонах, існують загальні генералізовані цілі та завдання інноваційно-орієнтованої інвестиційної політики, що включають розширення обсягу та підвищення ефективності інвестицій у ІД за рахунок удосконалення її структури, пріоритетний розвиток галузей економіки, що мають стратегічно важливе значення для регіону, створення сприятливого інвестиційного клімату у регіоні. Це формує нові вимоги до якості управління ІД у регіоні за умов жорстких обмежень державної фінансової підтримки інновацій у більшості регіонів України. Це актуалізує необхідність пошуку додаткових джерел інноваційного розвитку територій, серед яких важлива роль держави у підтримці різних форм інноваційної взаємодії різномасштабних суб'єктів бізнесу.

Висновки та перспективи подальших досліджень Отже, залучення інвестицій для фінансування інноваційних проектів на регіональному рівні доцільно проводити з урахуванням таких факторів:

- формування регіональної інноваційної системи;
- оцінка власного інвестиційного потенціалу, який спрямовується на здійснення ІД;
- розробка цільових комплексних програм, що реалізують заходи щодо залучення інвестицій у ІД регіону;
- формування банку даних вільних і виробничих потужностей, що використовуються неефективно;
- розробка програм із стимулювання до інноваційного розвитку окремих територій;
- формування бізнес-профілів інноваційних проектів з окремих галузей та підприємств.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. List F. The National System of Political Economy / F. List; trans. Sampson S. Lloyd, with an Introduction by J. Shield Nicholson. London : Longmans, Green and Co., 1909. URL: <https://oll.libertyfund.org/titles/315>
2. Freeman, C. Technology Policy and Economic Performance: Lessons from Japan. London : Frances Pinter, 1987. 155 p.
3. National Innovation Systems. Organisation for Economic Cooperation and Development. Paris, 1997. URL: <https://www.oecd.org/science/inno/2101733.pdf>
4. Тютюнникова С. В., Фрідман О. А. Національна інноваційна система: сучасні тренди та виклики для України. *Вісник ХНУ ім В.Н. Каразіна. Серія «Міжнародні відносини. Економіка. Країнознавство. Туризм»*. 2020. Вип. 12. С. 224–232. DOI: <https://doi.org/10.26565/2310-9513-2020-12-22>
5. Берназюк О. Роль та місце цифрових технологій у сфері публічного управління. Підприємництво, господарство і право. 2017. № 10. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2017/10/35.pdf>

Стаття надійшла до редакції 19.04.2024 р.

Стаття рекомендована до друку 26.05.2024 р.

Kutovyi O. V.,

graduate student of the State Tax University,

31 Universytetska Street, Irpin, Kyiv region, 08200, Ukraine

<https://orcid.org/0009-0009-7833-571X>

FEATURES OF THE FORMATION OF THE INNOVATION AND INVESTMENT SYSTEM AT THE REGIONAL LEVEL

Annotation. The structure of the innovation and investment system in the region has been improved, in which: the program for the socio-economic development of the region is formed in accordance with the goals of state and regional economic policies; The program for investment and innovation development of the region consists of programs for the development of great investment

and innovation business, scientific places, academic places, foundations of high light, programs for the development of leading investment and innovation business, science and technology centers, scientific research organizations and complexes, business incubators, technology parks, program for the development of small investment and innovation business, incl. venture; Financing of investment and innovation projects is provided for the following reasons: budget contributions (tax portion, resource rent); extra-budgetary funds (funds, deposits, shares); private deposits (on a permanent and timely basis).

Concentration on this area of a whole series of mutually dependent organizations from various areas of activity (specialized employees; agents who provide services to private workers; scientific research organizations, Galuzev associations, chambers of commerce and industry), both competitors and partners, I affirm cluster. Clusters play a key role in scientific fields, since the effectiveness of the exchange of information and knowledge implies the presence of territorial proximity and direct communications between innovative subjects and activities. This is clearly demonstrated in the state of California, Silicon Valley. Venture capital is one of the widely used instruments for providing financial resources for innovative activities. This type of capital is located in the shareholder capital, usually of a small company, for the limited period of time necessary to capture profits from the commercialization of science-based products and investment. Other risks. In this case, venture capital acts as a key factor necessary for the start of an innovative project. It is a common practice of the world to ensure the protection of intellectual power in modern innovative activities: in almost all countries there is a system of legislative acts that are regulated by the authorities and intellectual power. In this case, the science-based results of innovative activities are demonstrated to the wider public, and part of the income from commercialization is transferred to retailers. In connection with this, the system of ensuring the protection of intellectual power appears as one of the key mechanisms of the continuous evolution of human capital. The massive impact on the socio-economic efficiency of NIS, based on a wealth of research, gives the country the power to regulate innovative activities. In connection with this, there is a need for complementary research into the mutual influx of the market and power in the minds of the economy, which is based on knowledge. There are low factors that influence the role of government regulation in the process of ensuring innovative activity.

Keywords: *investment, innovation, government policy, government innovation-investment policy, innovation-investment system, regional level.*

REFERENCES

1. List, F. (1909). *The National System of Political Economy*. London: Longmans, Green and Co. URL: <https://oll.libertyfund.org/titles/315>
2. Freeman, C. (1987). *Technology Policy and Economic Performance: Lessons from Japan*. London: Frances Pinter.
3. *National Innovation Systems*. (1997). Organisation for Economic Co-operation and Development. Paris. URL: <https://www.oecd.org/science/inno/2101733.pdf>
4. Tyutyunnikova, S.V., Fridman, O.A. (2020). National innovation system: modern trends and challenges for Ukraine. *Visnyk KHNU im V.N. Karazina. Seriya «Mizhnarodni vidnosyny. Ekonomika. Krayinoznavstvo. Turyzm»*, vol. 12, 224–232. DOI: <https://doi.org/10.26565/2310-9513-2020-12-22> [in Ukraine].
5. Bernaziuk, O. (2017). The role and place of digital technologies in the field of public administration. *Pidptryemnytstvo, gospodarstvo i pravo*, vol. 10. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2017/10/35.pdf> [in Ukraine].

The article was received by the editors 19.04.2024.

The article is recommended for printing 26.05.2024.